

Kerstverhaal voor kinderen

Heel lang geleden, in een land hier ver vandaan, woonden twee mensen die veel van elkaar hielden. Ze heetten Jozef en Maria. Jozef was timmerman en Maria werkte in hun huis. Jozef en Maria waren erg gelukkig met elkaar. En ze werden nóg gelukkiger toen ze merkten dat ze een kindje zouden krijgen. Ze wisten dat het een bijzonder kind zou zijn. Een kind dat vrede ging brengen aan alle mensen. Dat hadden Jozef en Maria niet zelf bedacht: een engel had het Maria verteld. Hij kwam als boodschapper van God. Hij had ook gezegd dat ze het kindje Jezus moesten noemen. Ga naar Bethlehem!

Op een dag hoorden Jozef en Maria dat ze naar Bethlehem moesten gaan. Keizer Augustus, de hoogste baas van het land, had dat gezegd. Iedereen moest teruggaan naar de plaats waar hij geboren was. Jozef en Maria moesten daarom naar Bethlehem reizen. Hoe moet dat nou? dacht Maria. Ik kan zo'n lange reis nu toch niet maken? We moeten de hele weg lopen. Dat is veel te zwaar met zo'n dikke buik. Op een avond zei ze tegen Jozef: 'Wat zou er gebeuren als we gewoon níet gaan?' 'Dan komen we in de gevangenis', zei Jozef met een zucht. 'Als de keizer zegt dat we moeten gaan, dan moet het. Het is nou eenmaal niet anders.' 'Maar ik kán het niet!' riep Maria met tranen in haar ogen. 'Ik ben zo

moe, en ons kind kan elk moment geboren worden. Straks gebeurt het zomaar onderweg. En wat moeten we dan doen?' 'Ik bedenk wel iets', zei Jozef troostend. 'Ga jij nu maar slapen.'

Die avond telde Jozef hoeveel geld ze nog hadden. Het was maar weinig. Alleen als ze heel zuinig zouden zijn, konden ze misschien een ezeltje kopen. Dan zou Jozef lopen en kon Maria op het ezeltje zitten. De volgende morgen stond Jozef vroeg op om een ezel te zoeken. Maria pakte ondertussen wat spulletjes in. Toen Jozef met een ezel terugkwam, konden ze vertrekken. Het was druk op de weg. Heel veel mensen waren onderweg naar de plaats waar ze geboren waren. Honderden mensen. Met paard en wagen, met ossenkarren, op kamelen, op ezeltjes of gewoon lopend. Na een paar dagen kwamen Jozef en Maria eindelijk in Bethlehem aan. Ze waren doodmoe. 'Nog even volhouden, Maria', zei Jozef bezorgd. 'Nog heel even maar.' Maria wilde flink zijn en glimlachte naar Jozef. Hij was zo lief voor haar. De hele weg had hij zonder te klagen naast haar gelopen. Maar nu voelde Maria dat haar kind snel geboren zou worden. Ze werd een beetje bang. 'Ik denk dat het gaat gebeuren, Jozef.' 'Wacht', zei Jozef haastig. 'Daar is een soort hotelletje, een herberg. ik zal vragen of er plaats voor ons is. Dan hebben we het warm en kan het kindje veilig komen. Maak je geen zorgen. Het komt wel goed.'

Maar even later kwam Jozef teleurgesteld terug. 'De herberg zit al vol', zei hij. 'Maar níet bang zijn, hoor. Er zijn nog meer herbergen. Er is vast wel ergens plek voor ons.' Maar waar Jozef ook aanklopte, nergens was plaats. Niemand wilde hen binnenlaten. Zelfs niet als Jozef vertelde dat Maria elk moment een kindje kon krijgen. Overal gingen de deuren weer dicht. Jozef en Maria werden er wanhopig van. Maria moest er haar best doen niet te gaan huilen. Toen ze een stuk verder waren, wees Jozef voor zich uit. 'Daar zie ik nog een herberg.' Ze gingen ernaartoe en klopten aan. Een vriendelijke man deed open. 'Nee,' zei hij, 'ik heb geen plaats meer in mijn hotel. Maar een stukje verderop staat nog een oude stal. Misschien kunt u daar slapen.' Jozef bedankte de man. 'We zullen er gauw naartoe gaan.' 'Het zal er tenminste droog zijn', zei Maria. 'En in elk geval warmer dan buiten.'

'Dit moet het zijn.' Jozef deed de deur van de stal open en keek naar binnen. Achter in de stal stond een oude os. Hij hief even zijn kop op toen Jozef binnenstapte. 'Kom maar, Maria', zei Jozef. Hij maakte een bed van stro en hooi waarin ze kon liggen. Daarna deed hij zijn jas uit, die hij over haar heen legde. Toen liep Jozef naar buiten. Daar stond het ezeltje nog. 'Kom jij ook maar binnen', zei Jozef. 'Je hebt ons zo goed geholpen. Jij zult ook wel moe zijn.' Hij zette hem bij de os. De os keek naar het ezeltje en het ezeltje snuffelde aan de os. Toen begonnen ze allebei rustig te eten van het hooi dat op de grond lag. Jozef ging bij Maria zitten en streelde haar haar. Hij was ontzettend moe. Ineens keek Maria hem aan. 'Het komt!' zei ze. 'Het kindje komt.'

https://www.google.com/search?q=geboorte+jesus+stal&tbm=isch&hl=nl&sa=X&ved=2ahUKewjTwdzag_77AhVZmf0HHR6ADUEQrNwCKAB6BAgBEFs&biw=1903&bih=947#imgsrc=WKMmYbNmnOpQTM&imgdii=-ijOSP4TLrnfyM

En die nacht gebeurde het. In de oude stal werd het kindje geboren. Maria wikkelde het in een paar doeken. Jozef vulde een voederbak met stro en Maria legde het kindje er voorzichtig in. Zo lag het lekker warm en zacht. Daarna ging Jozef naast Maria zitten. Hij sloeg zijn arm om haar heen. Samen keken ze naar dat kleine mensje. Ze hadden tranen

van geluk in hun ogen. Zoiets moois hadden ze nog nooit gezien. En ze noemden hun kindje Jezus, zoals de engel gezegd had.

Terwijl Jozef en Maria vol bewondering naar Jezus keken, waren de herders buiten bij hun schapen. Ze moesten goed opletten dat er geen schapen wegliepen en dat er geen wolven in de buurt kwamen. Want ze wilden niet dat één van hun schaapjes werd opgegeten. Opeens stond er een engel naast de kudde. De herders schrokken. Ze hadden nog nooit een engel gezien. 'Kijk nou! Wat is dat?' Maar de engel zei: 'Jullie hoeven niet bang te zijn. Ik kom iets moois vertellen. Er is vannacht een kindje geboren. Nu lijkt dat natuurlijk niet zo bijzonder, maar dit kind is door God beloofd. Iedereen heeft heel lang op hem gewacht. Als hij ouder is, zal hij de mensen helpen. Hij zal hun leren wat ware vriendschap en liefde is.' Het was een donkere nacht. Tot het opeens licht werd. De herders hoorden een groot koor van engelen. Ze zongen om God te bedanken voor het kindje Jezus dat die nacht geboren was. De herders keken hun ogen uit. Zoiets hadden ze nog nooit gezien. 'In de verte staat een stal. Ga daar eens kijken,' zei de engel. De herders lieten hun schapen in de steek en gingen meteen op weg. Ze praatten opgewonden met elkaar. 'Zou er echt een kind geboren zijn?' 'Nou ik weet het niet, hoor. Het is allemaal zo gek.'

Jozef en Maria zaten met hun kind in de stal. Plotseling hoorden ze stemmen dichterbij komen. Even later ging de deur open. Een paar herders keken nieuwsgierig naar binnen. Toen ze Jezus in de kribbe zagen, liepen ze naar hem toe. 'Dus tóch', mompelden ze. 'Er is een kind geboren. Zou dit dan het kind zijn waarover de engelen zongen?' De herders werden helemaal blij van die gedachte. Ze keken nog een tijdje. Toen namen ze afscheid. Ze moesten snel terug naar hun schapen.